

Wat kunnen wij leren van **Jurjen ten Brinke**?

VERDER:

- 3 Diep geraakt
- 10 Veranderende kerk
- 12 Grote vragen
- 15 Van generatie op ...

8

'Misschien moet ik op haar **afstappen** ... of toch niet? Ik ben toch niet **de enige** die dat kan doen?

4 Mijn opvoeding **was heel veel** God ...

Bob**BOB ESMEIJER**
DIRECTEUR NAVIGATORS

Sinds enkele maanden hebben Annemieke en ik eens per maand op zondag een 'thuisgroepje' met een aantal jonge stellen en hun kids. We drinken koffie, lezen en bespreken iets uit de Bijbel en eindigen met een lunch. Heerlijke momenten om elkaar te leren kennen en samen te zoeken wat God in zijn Woord aan ons geeft.

Afgelopen week lasen we het verhaal van David en Goliath uit 1 Samuel 17. We komen uit bij hoe goed David zichzelf kent en niet in de verleiding komt van het aantrekken van de wapenuitrusting van de koning. Hij pakt zijn slinger en stenen en gaat het gevecht aan met Goliath. Als groepje kijken we wat dit voor elk van ons betekent in deze tijd.

David kan niet verdragen dat Goliath het volk van de levende God uitdaagt en vernedert. Waar vindt David de moed en het vertrouwen om dit gevecht aan te gaan? Het verhaal vertelt dat 'Saul en het leger van Israël verlamd stonden van schrik'. Tijdens zijn leven werd David voorbereid op grote uitdagingen: als herder heeft hij leeuwen en beren moeten bevechten om zijn kudde te beschermen. Hij heeft deze moeilijkheden overwonnen en daarmee ervaringen opgebouwd over Gods trouw in zulke momenten. In plaats van verlamd te raken, is David in staat om in actie te komen!

In ons groepje herkennen we situaties waarin wij, Christenen van de levende God, uitgedaagd worden. Kunnen wij ook moed vatten om in onze tijd, op onze manier de strijd aan te gaan? We realiseren ons hoezeer problemen horen bij het leven. We krijgen uitdagingen en willen leren er samen met God doorheen te komen. Vanuit dit vertrouwen: het probleem van vandaag is voorbereiding op een situatie van morgen waarin ik, in plaats van verlamd door angst, in staat ben naar voren te stappen om de strijd aan te gaan voor Gods eer en zijn Koninkrijk.

Een gezegend 2023

Bob & Annemieke

Gedachte**'Als u meegaat, zal ik gaan ...'**

Bijzonder was ze, Deborah, rechter en profetes. Ze wordt gerespecteerd door vrouwen en door mannen. Dat is zo bijzonder omdat in die tijd vrouwen ondergeschikt waren en de mannen het voor het zeggen hadden. Toch koos God Deborah om zijn volk te leiden, uiteindelijk naar veertig jaren van rust.

Er was al een tijdje geen leider meer in Israël, het volk dwaalde af en koos voor de afgoden. Daarom leefden ze al twintig jaar onder de wrede onderdrukking van Sisera, een onderdrukking die zo erg was dat de dorpen leegliepen. Men was bang om gevangen genomen te worden, om gebruikt te worden als slaaf of prostituee of om hun kinderen kwijt te raken als offer in de afgodentempels. Het volk Israël smeekt God om hulp. In die sfeer koos God Deborah als rechter en profetes, een belangrijke maatschappelijke en geestelijke functie. We lezen nergens dat ze daarover twijfelt, ze gehoorzaamt en uit Richteren 4 en 5 blijkt dat ze trouw is aan God en voortdurend met Hem in contact blijft. Maar ze is niet alleen trouw, ze is ook dapper. Ze vertelt Barak Gods bevel om het leger van Sisera aan te vallen. Barak durft dat alleen als Deborah meegaat en ook de leiding neemt. 'Goed', zegt Deborah, 'Ik ga met u mee.' Stel je voor, in die tijd, een vrouw die niet alleen meegaat als het leger ten strijde trekt, maar zelfs de leiding neemt!

Deborah vertrouwt volkomen op God ook in deze ongebruikelijke situatie. Durven wij in dit nieuwe jaar ons vertrouwen ook 100% op Hem te stellen?

JIP financieel**JIP financieel** verzorgt
o.a. de pensioenen voor
de NavigatorstafInfo: Martijn Brands FFP of Thom Dijkstra, Tel. (085) 2030100
(Zwolle), E-mail: info@jip-financieel.nl, www.jip-financieel.nl**Leiding gezocht!****voor Kaleb zomerkamp van 22 t/m 29 juli****Leeftijd deelnemers is 8 t/m 18 jaar**
(per leeftijdsgroep in kampeerboerderijen)**Als je interesse hebt kijk dan op kaleb.nl of stuur een mail naar info@kaleb.nl dan nemen wij contact met je op.** **KALEB**
..op weg naar je Bestemming

INEENS RAAKTE HET MIJ...

Ik had geen
paspoort ...

Johannes de Ruig studeert bedrijfseconomie, deed eerder een bestuursjaar bij N.S.Tilburg en dit jaar is hij nestor. Hij heeft de gewoonte om elke ochtend het nieuws te kijken om op de hoogte te blijven van de actualiteiten, waar hij meestal niet zoveel mee doet, tot die ene keer ...

INTERVIEW: JEANETTE VOS-SPEK • FOTOGRAFIE: BERT WOUDESTRA

‘De situatie in Oekraïne was al enige tijd bezig en ik las daarover zonder dat het me echt iets deed. Tot ik plots op een dinsdagochtend erg geraakt werd toen ik het nieuws las. Dat kwam zomaar op uit het niets ... Het raakte me emotioneel en dat was nieuw voor mij. Ik vroeg me voor het eerst af wat ik zou kunnen doen. Dat kwam spontaan op. Ik dacht, ik heb geen geld, maar wel de tijd en de energie.’

De hele ochtend is Johannes met die vraag bezig. Hij heeft een bestuursvergadering en krijgt tijdens die vergadering een appje over een weekend van de vierde musketier. Aan het einde van het bericht wordt gevraagd om te laten weten of je iets wilt doen voor Oekraïne. Johannes bedenkt zich geen moment en gaat meteen bellen. Die middag is hij al bezig met allerlei voorbereidingen. Die volgende avond gaat Johannes samen met nog twee mannen op weg naar de grens tussen Hongarije en Oekraïne.

Op vrijdagmorgen arriveren ze bij de grens om daar een week te blijven. Johannes helpt met het uitladen van de auto's die aankomen met hulpgoederen en met het opslaan van die goederen in de magazijnen. Het kamp aan de grens maakt een enorme indruk op hem: ‘Die mensen zijn nog zo hoopvol! Ze hebben vreselijke dingen meegemaakt, en ze komen hier met overvolle koffers waar de wielen van af zijn maar die ze toch nog vooruit bewegen. Ze weten niet waarheen. Dat alles bij elkaar is hartverscheurend. Maar tegelijkertijd zie je de spelende kinderen en zie je de hoop op de gezichten van de volwassenen en een trotse houding alsof ze willen zeggen, we zijn nog niet verslagen en we gaan door.’

Een bijzonder detail over deze reis is dat Johannes geen paspoort heeft, maar alleen een ID-kaart. Toch mag hij Oekraïne in. Ze hebben er intens voor gebeden dat dit geen belemmering zou zijn en God verhoorde dat gebed, waardoor hij ondanks de controle toch

wordt toegelaten. ‘Wat daarnaast ook zo mooi was, is dat er veel lokale mensen langskwamen om spullen af te leveren. Maar er kwamen ook mensen uit landen verder weg, zoals bijvoorbeeld Portugal, die hier helemaal naar toe waren gereden. De bereidheid om te helpen was erg groot.’ Het is een indrukwekkende ervaring voor Johannes.

‘Als God meegaat, dan worden dingen mogelijk zonder veel geregeld. Waar het vooral om gaat is om te vertrouwen en in actie komen; de rest komt vanzelf.’ Johannes maakt dit in de praktijk mee, goederen die er nu nog niet zijn, komen later wel. Het enige wat bij mij opkwam was, ik heb de tijd, ik kan helpen. En dan moet je in actie komen.’

Al deze gebeurtenissen hebben Johannes geloof veranderd: ‘Mijn vertrouwen in God is gegroeid. Ik ben zelf helemaal niet zo groot of belangrijk, maar God kan mij gebruiken. Als ik zelf geen flauw idee heb hoe ik moet beginnen, weet ik dat Hij er is om het te leiden. En dat doet Hij ook. Ik geloof dat wat er is gebeurd geen toeval is. Hij zorgt ervoor dat dingen tot stand kunnen komen.’ Door deze ervaringen staat Johannes nog meer open voor wat God wil en kan doen en wil hij daarin meegaan. Ook al betekent dat soms een flinke wending op een korte termijn. Inmiddels heeft hij zo ook weer nieuwe ervaringen opgedaan in Servië en in Taizé.

‘Ik ben eigenlijk een soort Timotheüs. Van kinds af aan kreeg ik een positieve geloofsopvoeding van mijn ouders en grootouders, ook al waren we lid van een Gereformeerde Gemeente. Het was strikt, Bijbelteksten uit je hoofd leren, geen televisie, bioscoop of sport, maar wel heel veel God. Dat had op mij geen negatieve invloed. Na de zondagse kerkdienst was er altijd een doorpraatmoment over de preek en zonder te overdrijven zei mijn vader bij twee van de drie zondagen: “De dominee vertelde wel dit of dat, maar ...” en dan kwam er een prachtig evangelicaal geluid wat ons allemaal bemoedigde.’

MIJN OPVOEDING WAS

**HEEL
VEEL
GOD...**

Meestal verwacht je dit niet van mensen die opgroeien in een Gereformeerde Gemeente, maar Jurjen ten Brinke komt uit een gezin waar het geloof geborgd is in mensen die God persoonlijk kennen en 'dan komt het goed', zoals hij zelf zegt. 'Op mijn zestiende, vlak voor Sinterklaas, vroeg ik me af of God ook een boek had waar namen in staan, net als de Sint. Ik was bang ... uitverkiezing ... als je er niet in staat komt het nooit goed. Ik vroeg het aan mijn opa. Hij zei: "Waarom vraag je dat? Ben je bang dat je er niet in staat?" "Ja", zei ik. Opa antwoordde: "Ja, God heeft zo'n boek". Ik vond dat vreselijk, want als ik er niet in stond dan kwam ik er nooit. "Weet je wat in de Bijbel staat?", zei opa, "Wie bidt ontvangt, wie klopt wordt open gedaan en wie zoekt die vindt! Kom maar". Ik mocht met hem op de knieën en toen bad hij: "Here God, dit is mijn oudste kleinzoon en hij heeft een probleem, want hij is bang dat hij niet in Uw boek staat. Nu weet ik dat niet, maar als dit zo is wilt U hem er dan in de kantlijn bijzetten, want U zegt, wie bidt ontvangt!". Vervolgens trok hij me overeind en zei: "Nou dat probleem is opgelost". Dat was mijn opvoeding en geleidelijk ben ik tot geloof gekomen.'

'Ik wilde de wereld verbeteren en studeerde daarom tropisch landgebruik in Wageningen, wat inhield dat stagelopen alleen in het buitenland kon. Na een paar jaar trouwde ik met Marijke en samen vertrokken we voor mijn afstudeervak; Marijke kon als onderwijzers zes weken zomervakantie met me mee. Ruim twee maanden later kreeg ze Malaria en bleek ze resistent tegen de medicatie. Ze werd zo ziek dat duidelijk werd dat werken in het buitenland niet meer kon. Daarom ging ik HBO theologie studeren en werkte daarnaast bij stichting Gave, die kerken en christenen helpt om vluchtelingen een thuis te bieden. Ik heb geen spijt van mijn eerste studie, want tijdens mijn reizen leerde ik zoveel over totaal verschillende kerken en culturen. Dat vormde mij en daar pluk ik de vruchten van.'

'Vanuit de Christelijke Gereformeerde kerken werd ik benaderd met de vraag of ik kerkplanter wilde worden in Amsterdam-Noord en ik zei nee. Wij hadden niets met de grote stad. Een half jaar later zag ik dezelfde advertentie. Pas de laatste dag stuurde ik een brief, niet om te solliciteren, maar om me beschikbaar te stellen. Ik schreef: "Hallo, ik ben Jurjen, ik heb tropisch landgebruik gestudeerd, en ben bijna klaar met HBO theologie. Toen ik hiervoor gevraagd werd zei ik nee, maar ik kom er niet los van. Als jullie willen praten rijden we naar Amsterdam". Na een lang traject bleven we unaniem over.'

'De kerk waar het omging had nog 33 leden, allemaal 70-plussers. Zij wilden geen herstart. Een naburige CGK nam voor hen de verantwoordelijkheid op zich, door voor twee dagen een oud zending te benoemen. Ik vond het moeilijk dat zij niets nieuws wilden, want er was een legaat van honderdduizend euro om te gebruiken voor evangelisatie in Amsterdam-Noord. Maar deze ouderen hadden een voorstel: "Op zondag van 10 tot 11 is het gebouw van ons, daaromheen kun je doen wat je wil. Wij willen geen blok aan je been zijn". Ik vond dat heftig, maar achteraf was dat zo wijs, want ik leerde dat het bijna onmogelijk is om een bestaande kerk totaal te vernieuwen. Dat resulteert vaak in een compromis, zoals bijvoorbeeld een vriendendienst met een bandje, maar dat verandert niets. Kerkplanting is, als het om vernieuwing gaat, de beste methode.'

NETWERKEN

'Ik kwam overal, bij maatschappelijk werk, de politie, bij andere voorgangers en vertelde wat ik kwam doen. We organiseerden maaltijden, een buurt barbecue, een sportproject en vertelden over de Bijbel. Ik bezocht mensen uit de buurt en als daar burens op bezoek waren

Ik was bang ... **uitverkiezing** ...

Het is bijna onmogelijk een kerk **totaal te vernieuwen**

vroeg ik of ik hen ook mocht bezoeken. Door straatinterviews kregen we een schat aan informatie, waardoor duidelijk werd waarop we ons moesten richten. Zo ontstond er een gemeenschap met dertig verschillende culturen en heel verschillende sociale achtergronden. Dat is ingewikkeld. Iemand die op woensdag een voedselpakket haalt zit op dezelfde kring als een miljonaar. Dat verschil is vaak nog groter dan een cultuurverschil. Ze helpen elkaar, maar soms moeten we ook dingen oplossen. Vertellen over je dure vakantie is dan uiteraard niet wijs, en met 'direct communiceren' moet je in veel culturen ook voorzichtig zijn.'

KERK VOOR DE BUURT

'We zijn echt kerk voor de buurt. Naast taalgroepen zijn er buurtgroepen die elkaar elke twee weken zien en eens in de maand op zondag bij elkaar komen in een buurthuis of thuis. We brengen mensen niet naar de kerk,

maar zoeken hen op. De voedselbank zit in ons gebouw, we hebben een stichting 'Hart voor Noord', bieden trainingen over bijvoorbeeld budgetbeheer of opvoeding en veel mensen helpen in de kerk maar geloven nog niet. Zij vinden het kinderwerk leuk en helpen met het knutselen. Laatst stond ik in het Parool en een man die geen lid van onze kerk is schreef in de buurtapp: "Onze(!) dominee staat in de krant". Dat laat zien dat we echt een kerk van de buurt zijn.'

TIP VOOR NAVIGATORS

'Ben je bewust dat je een getuige bent van God, niet alleen in woorden en activiteiten, maar vooral in levensstijl. Gods belofte in Mattheüs 10 vers 40: "Als ze jou ontvangen, ontvangen ze Mij, als ze Mij ontvangen, ontvangen ze Hem die Mij gezonden heeft", vertelt ons dat waar jij komt, daar breng jij God binnen. Dat betekent niet dat je niet mag feestvieren, maar dat de vrucht van de Geest zichtbaar is in jou.'

**Waar jij komt,
daar breng jij God
binnen**

TEKSTAFETTE ● Wat is de favoriete bijbeltekst van **Jurjen ten Brinke** en waarom?

1 Johannes 4: 19: 'Wij hebben liefgehad omdat Hij ons eerst heeft liefgehad'.

'Eigenlijk heb ik geen favoriete Bijbeltekst, maar als ik moet kiezen dan is dit de tekst waarbij bij mij het kwartje viel (Timotheüs bekering). Ik zat in dat gereformeerde gemeente spanningsveld: ik ben een zondaar en kan zelf niet kiezen. Deze tekst liet zien dat je God wèl kunt liefhebben, maar omdat Hij jou eerst heeft liefgehad. Dat vind ik een prachtige tekst.'

Marlies

MARLIES HOEKMAN

WERKT BIJ NAVIGATORS ALS COMMUNICATIEMEDEWERKER. IN DEZE COLUMN VERTELT ZIJ OVER HOE ZE, MET VALLLEN EN OPSTAAN, ACHTER JEZUS AANGAAT.

Met een knoop in mijn maag loop ik door de donkere straatlantaarnverlichte straten van Wageningen. Een guur windje steekt op en ik trek de kraag van mijn jas nog een stukje hoger. Mijn gebed komt er zoekend en twijfelachtig uit: 'Here, help. Ik weet het ook niet.'. In mijn gedachten speel ik het gesprek dat ik zojuist met een lieve vriendin had opnieuw af. 'Ik had meer moeten luisteren en minder moeten praten', bedenk ik me. Even baal ik. Gelukkig hebben we aan het eind ook nog samen gebeden. Ik bad dat ze mocht ervaren dat God erbij is in haar ziekte en of Hij haar wilde genezen. Jezus; onze hoop. Wat betekent dit hier en nu?

Ik steek mijn sleutel in het slot en doe het licht aan: weer thuis. Wanneer ik op de bank neerplof, valt mijn oog op de foto van mij en mijn nichtje. Het is één van mijn favoriete foto's: onze eerste ontmoeting. Inmiddels is ze een vrolijke, enthousiaste peuter met eindeloze energie. Op deze foto ligt ze nog tevreden in mijn armen en kijkt ze mij met zoekende ogen aan. Wat waren we blij we als gezin toen we hoorden dat ze snel zou komen. Het was niet vanzelfsprekend geweest. In het kastje bij de muur ligt een dierbaar cadeautje wat daar een blijvende herinnering aan is. Een klein stoffen zakje met daarin twee kleine sokjes. Wat had ik geschreeuwd en gegild van blijdschap toen ik deze in mijn handen gedrukt kreeg door mijn zus en zwager. Het voelde zo bijzonder en belangrijk: een nieuw leven. Wat hebben we gehuild toen het hartje stopte. Hier bleef het niet bij, nog een keer moesten ze hetzelfde meemaken. 'Immanuel, waar bent u nu? Ben u echt hier?'

MIJN VRIEND HEET HOOP

Er zijn geen
simpele,
goedkope
antwoorden

Hoe benader jij God wanneer je geconfronteerd wordt met moeilijkheden, nieuwe vragen en je geloof flink wordt uitgerekt? Durf je in alle eerlijkheid je boosheid en frustratie bij Hem te brengen? Het vraagt vertrouwen om met Hem door de vallei te lopen en te geloven dat wat Hij heeft beloofd standhoudt.

In Hebreëen 11:1 staat: 'Geloof is de zekerheid dat alles waarop we hopen werkelijkheid wordt, het overtuigt ons van de waarheid van wat we niet zien'. Nou, ga er maar aanstaan; geloven in wat je niet ziet. In een God die geneest als je ziek bent en die voorziet als je aan alle kanten een tekort ervaart. Je kunt je soms dwaas voelen wanneer je blijft bidden voor een wonder. In deze zoektocht word ik geïnspireerd door Jacob, die worstelde met God, en Hem niet losliet tot hij de zegen ontving. Door de weduwe die naar de onrechtvaardige rechter bleef gaan. Maar ook door een lieve vriendin die stierf aan kanker. Haar woorden bleven me bij: 'Geef niet op als God zwijgt en het leven anders gaat dan je had gehoopt, want Hij is er. Blijf Hem aankijken en eerlijke vragen stellen. Want dan komt er een moment dat je kunt zeggen: nu heb ik U gezien van aangezicht tot aangezicht'.

Er zijn geen simpele, goedkope antwoorden; er zijn mensen en hun persoonlijke reizen. Er zijn blauwe knieën van jarenlang bidden en onbeantwoorde vragen. Het is Zijn trouw die elke dag weer nieuw is en de verhalen die ons blijven uitnodigen om te volharden in gebed. Het is ook Immanuel die bij mijn vriendin en mij aan tafel zit en haar omarmt in haar pijn. De Vader die danst in de hemel met de kinderen van mijn zus. En er is mijn nichtje, die leeft en bruist van de energie.

Een aantal weken geleden hebben we stilgestaan bij het nieuwe leven dat ons nieuw leven gaf. De baby met zoekende ogen die met zijn eerste ademtocht levende hoop ons bestaan in blaast. Het overtuigt ons ervan dat er een Koninkrijk is en komt waarin het kromme recht wordt. Hierdoor hoeven we het lijden niet te verstoppen of weg te moffelen, maar kunnen we het recht in de ogen kijken; door de bril van de levende Hoop. Zoals toen na honderden jaren van stilte, in het donkere (niet straatlantaarn verlichte) Bethlehem ineens de een kreet van een baby klonk. Hoor je het? Hoop leeft en echoot elke dag door de wereld.

COMFORT STAP UIT JE... ZONE

‘Misschien moet ik op haar afstappen ... of toch niet? Ik ben toch niet de enige die dat kan doen? Of ...’. De discussie in haar hoofd duurt voort, maar uiteindelijk waagt ze ‘de sprong’ toch. **Anniek de Jonge**, student in Groningen, legt contact met een totaal onbekende, met een **verrassend resultaat**.

'Het is alsof er
iets wegvalt voor
mijn ogen ...'

Anniek komt uit een christelijk nest en was altijd overtuigd van Gods bestaan. Toch werd die overtuiging pas persoonlijk toen de knie van haar broer genezen werd. 'Ik dacht, wauw God is echt dichtbij en persoonlijk. Door die ervaring groeide mijn relatie met God en werd hij persoonlijker. Ik ging naar Youth Alpha, was en ben betrokken bij een tiernegroep van Jeugd met een Opdracht en kreeg een passie voor God.' In 2018 werd ze lid van Navigators Groningen.' Mijn broer was al lid en ik hoorde mooie verhalen dus schreef ik mij tijdens de Keiweek (introductieweek in Groningen) meteen in. In het tweede en derde jaar was ik nestor en daarna betrokken bij van alles, commissies, vrouwenwerk en meer. Persoonlijk kon ik mij enorm ontwikkelen door alle verantwoordelijkheden die ik kreeg. Ik leerde met mensen omgaan, samenwerken, vergaderen, over God praten, kortom het is een geweldige leerschool.'

ONTMOETING

En dat laatste past Anniek ook toe: 'Het was de zomer na Corona 2020. Ik ging longboarden in het park vlak bij mijn huis en zag een jonge Chinese vrouw. Ze leek eenzaam en in mijn hoofd begon een tweestrijd. Stap ik op haar af of niet? Het kan natuurlijk zo zijn dat God wil dat ik contact leg. Daarom zei ik tegen Hem: "Als zij nu dezelfde kant op gaat dan spreek ik haar aan.". En ja, ze fietste dezelfde richting op, dus ging ik naar haar toe en zei: "Wat heb jij een leuke bril". Maar ze hoorde me niet, pas nadat ik dit in het Engels herhaalde verstond ze me en zo raakten we wel drie kwartier aan de praat. Ik wilde ook iets van mijn geloof vertellen en probeerde dat door allerlei bruggetjes te maken, maar door haar Chinese accent was elkaar goed verstaan lastig. Toch denk ik dat de Chinese cultuur, waar bescheidenheid en verlegenheid een grote rol speelt, ook meespeelde. Uiteindelijk hebben we nummers uitgewisseld. Eenmaal thuis dacht ik, als ik mijn geloof met haar wil delen moet er wel iets gebeuren, maar misschien heb ik te veel mijn best gedaan en moet ik eerst ontdekken, wat zij nodig heeft om te horen en niet wat ik wil vertellen.'

CHINESE BIJBEL

'In de boekenkast op de sociëteit stond een Chinese Bijbel. Dat leek me geen toeval. Ze hield van lezen en via google translate zocht ik waar Marcus in deze Bijbel stond, zodat ik dat kon aanwijzen. Ze vond het een mooi gebaar, al heeft ze volgens mij de Bijbel toen nog niet echt aangeraakt. Zo zagen we elkaar regelmatig en ontstonden er gesprekjes over het geloof. Ze

was verbaasd over hoe stabiel en rustig ik leek alsof ik totaal geen problemen had. Ik kon haar uit de droom helpen, want problemen heb ik ook, maar ik heb een perspectief. Want ik kan mijn zorgen bij de Heer leggen. Dat het leven niet alleen bestaat uit studeren en presteren, was onderwerp van veel van onze gesprekken. In de Chinese cultuur is prestatie erg belangrijk en de werkdruk daarom hoog.'

PASSIONWEEK

De passionweek is een week in maart waarbij allerlei praatjes rondom thema's worden georganiseerd voor studenten. Door Corona was dit digitaal i.p.v. op de Campus. Tijdens die week is er een evangelisatieactie waarbij we met niet gelovigen in gesprek gaan. Ik nodigde mijn Chinese vriendin uit en samen met wat huisgenootjes keken we naar de van tevoren opgenomen filmpjes, waarna we daarover in gesprek gingen. We bleven afspreken, al kwam het initiatief wel steeds van mijn kant. Toch leek ze het leuk te vinden dus gingen we door. Afgelopen maart heb ik haar opnieuw uitgenodigd voor de passionweek. Ik mocht na het filmpje dingen voor haar verduidelijken en ik merkte dat ze iets begon te ontdekken over wie God is en hoe Hij naar mensen kijkt. Ze zei: "O wauw ik zie nu hoe dit werkt, het is alsof er iets wegvalt voor mijn ogen.". Ze vond haar geloof in God en gaf haar hart aan de Heer.'

'Ze woont nu nog in Nederland maar in maart gaat ze terug. Nazorg is lastig, het initiatief ligt nog steeds bij mij en omdat ik een vol leven heb kan ik haar niet wekelijks spreken. Ik probeer zoveel mogelijk met haar af te spreken, haar uit te nodigen voor een kerkdienst en de Alphacursus. Zij vindt het lastig om tijd vrij te maken om te investeren in een groepje, omdat er vanuit haar cultuur veel prestatiedruk is. Ik ga haar aanmoedigen om straks in China iemand op te zoeken die ook gelooft, al is dat daar niet makkelijk. Maar ik weet dat God met haar meegaat.'

GELEERD

'Ik leerde dat je tijdens het opbouwen van een persoonlijk relatie je geloof kunt delen door te laten zien hoe jij in het leven staat. Het is belangrijk aan te sluiten bij de interesse van de ander. Stap uit je comfortzone en vertel iemand over het geloof. Nodig mensen uit om samen iets te doen en heb vooral veel geduld. Bij mijn vriendin gingen er twee jaren overheen. Wees beschikbaar, maar laat God het werk doen en weet dat God er altijd bij is. Hij heeft het in zijn hand!'

‘Toen ik bij Vineyard kwam, werd ik aangesproken door de manier waarop onze kerkvader en stichter John Wimber, de kerk beschreef. Namelijk als een school, hospitaal, leger en een gezin. **Eropuit gaan en een thuis bieden, mensen verzorgen en helpen genezen** van de wonden van het leven, om ze vervolgens toe te rusten om er zelf op uit te gaan en mensen bij Jezus te brengen. Kerk leren zijn met al die facetten, daar heeft God zijn kerk voor bedoeld.’ **Menno Helmus** is voorganger bij de **Vineyard-gemeente** in Wageningen en samen met zijn vrouw Marian bij Vineyard Amersfoort. Bovendien zijn ze samen leiders van de koepelorganisatie van Vineyard-gemeentes in de Benelux.

INTERVIEW: MATTHIJS DEN DEKKER

RUIMTE

VOOR EEN

VERANDERENDE

KERK

De kerk moet geen **intern feestje** worden ...

‘Ik leerde Vineyard kennen door mijn toenmalige baas bij de EO. Ik was daar programmamaker, eindredacteur en presentator. Toen we bij Vineyard Utrecht kwamen voelde het als thuiskomen. Het was een feest van herkenning in hoe het kerk-zijn verwoord en beleden werd en wat we samen geloven.’

INTERN FEESTJE

‘Als wij een introductie cursus geven, vertellen we over het doel van de kerk van Jezus. Dat is uitbreiding van het Koninkrijk van God. Dat is mijn motivatie als kerkleider: Om als volgelingen van Jezus samen te kijken hoe we zijn Koninkrijk kunnen bouwen, in levens van mensen en door levens van mensen.

In onze gemeente had ik het gevoel dat we die uitdaging om discipelen te maken niet genoeg waarmaakten. Dan wordt de kerk een intern feestje en doen we niet wat Jezus van ons verlangt. Ik zie vaak dat wanneer kerken groeien, dit komt door

mensen die Jezus al volgen, een thuis zoeken en dan bij ons komen. Daar is op zich niks mis mee, maar we willen ook de andere mensen om ons heen bereiken met het goede nieuws. In de praktijk lukt ons dat niet zo goed. Dat zette mij aan het denken: Hoe kunnen we dit doorbreken en naar buiten komen? Wat moet daarvoor veranderen?’

OVERZICHTSNIVEAU

Door een aantal Navigators in zijn gemeente kwam Menno bij Navigators

LEF uit. ‘We hebben gevraagd of we als stafteam uit Wageningen mee konden doen met een weekend. Het LEF-weekend is echter opgebouwd om jeugdwerk te ondersteunen, één stukje van het kerk-zijn. Als stafteam misten we het om op overzichts niveau over de hele kerk te kunnen praten. Ik stelde voor daar een aangepaste vorm voor te verkennen en dat dan misschien ook andere Vineyard-leidersteams hieraan zouden willen deelnemen. Zo is het balletje gaan rollen. Ik begrijp van LEF dat onze vraag bij hen een denkproces op gang bracht: Wat zou LEF voor

hen kunnen betekenen? Daarom zijn we samen op ontdekkingsreis gegaan.’

Die ontdekkingsreis was de pilot van een nieuw traject voor kerken, waar vier Vineyard-kerken aan deelnamen. Het is het proces en veel van de inhoud uit de LEF Learning Community voor jeugdwerkteams, maar dan toegespitst op de volle breedte van kerk-zijn.

ANDERE VORMEN

‘Wat mij met name helpt is de huddle met andere kerkleiders. We gaan daar het gesprek aan over eerlijke vragen. Het is een plek om echt na te denken over welke manier de heilige Geest in het traject spreekt. Hoe kun je dit omzetten naar handelen op een goede manier en verantwoordelijkheid nemen?’

Een ander voorbeeld is wat we leerden over groepsgroottes, waardoor we beseften dat we ons te veel focusten op de zondagse dienst. Daar gaat veel van onze energie inzitten en als dat goed gaat hebben we het gevoel dat we het goed doen. We zagen echter al op een aantal plekken in onze gemeente dat mensen spontaan initiatieven namen om in andere vormen samen te komen. Daar kwam COVID overheen. Dat werd een stimulans om na te denken over wat we met andere groepsgroottes kunnen en wat past bij de dynamiek van een kleinere groep?’

Het resultaat is dat we nu samenkomsten hebben op de tweede en vierde zondag. Op de eerste en derde zondag is er ruimte voor de andere groepsgroottes. We willen die ruimte creëren om te onderzoeken hoe het is om kerk te zijn en te groeien. Dat is een ontdekkingsreis die nog volop gaande is en dat is soms een weerbarstig proces.’

VERBONDEN

‘Ik ken nu weinig kerken die niet in een transitie zitten. Onze pijn vraagt een stukje herontdekken. Hoe wil de heilige Geest ons leiden zodat we kerk-zijn op een manier die het Koninkrijk verder brengt? Komen mensen tot geloof? Groeien mensen in hun verantwoordelijkheid in hun eigen leven, schepping en maatschappij? Dit soort gesprekken hebben we steeds opnieuw nodig. Mijn bewondering voor Navigators is gegroeid de afgelopen tijd. Zij hebben de denkruimte gehad om vanuit hun traditionele bediening van studenten- en jongerenwerk een verkenningstraject aan te gaan, waar je in gesprek gaat met leiders over het geheel. Die denkkraft, creativiteit en elasticiteit vond ik bijzonder. We kunnen het als organisaties nooit alleen. Dat je op deze manier meer verbonden bent met het geheel van de kerk, vind ik heel kostbaar.’

Geloven is **een keuze** is die elke dag maakt

VOLOP GROTE VRAGEN ...

Bij de 21-jarige **Dieke Westerink**, is het geloof er met de paplepel ingegoten. De filosofie en politicologie student was als kind al geïnteresseerd in grote vragen. 'Toen ik een jaar of elf was, zat ik al met veel grote filosofische vragen in mijn hoofd. **Wat is eeuwigheid?**

Waarom is er zoveel lijden op de wereld? Als er meer is, waarom is het christelijk geloof dan precies het **goede geloof?**' Dieke vertelt over de zoektochten in haar leven als jong meisje en als bestuurslid van Navigators Nijmegen (NSN).

VAST FUNDAMENT

'Omdat ik als kind geen antwoorden had op de grote vragen, heb ik ook een tijdje niet geloofd. Als twaalfjarige vond ik het frustrerend dat ik niet alles kon begrijpen. Ik had gelukkig een fijne jeugdgroep en ouders die me bleven aanmoedigen om zelf na te denken en tegelijkertijd vertelden wat God voor hen betekende en wat zij met Hem meemaakten. Mijn ouders vertelden veel over God, we lazen elke avond uit de Bijbel, maar uiteindelijk benadrukten ze dat het mijn eigen keuze moest zijn. In die periode kwam ik op een gegeven moment tot de realisatie dat ik moest accepteren dat je als mens niet alle vragen beantwoord krijgt. Een concept als 'de eeuwigheid' bijvoorbeeld, kunnen we niet begrijpen, daar zijn we niet toe in staat.

Op mijn veertiende heb ik op Soul Survivor mijn hart aan Jezus gegeven. Ik heb Gods liefde daar echt ervaren. Dit was voor mij een bevestiging dat Hij aanwezig is. De keuze voor God is een combinatie geweest tussen een rationeel denkproces en een

gevoelsproces en daar een bepaalde overgave in. Ik heb ook geleerd dat geloven een keuze is die je elke dag weer opnieuw maakt. Er blijven grote vragen en Bijbelgedeeltes waar ik mee worstel, maar ik heb dat fundament. Dit geeft een fijne zekerheid, ongeacht waar mijn gevoel soms kan zitten.'

'Nu ik zelf tienerleider ben, moedig ik de tieners waaraan ik leiding geef ook aan om zelf na te denken. Ik geef ze alle informatie die ik heb, vertel wat ik meemaak met God, maar uiteindelijk moet het hun eigen keuze zijn of ze Jezus volgen of niet. Je kunt tieners echt wel vertrouwen om hier zelf mee aan de slag te gaan. Veel jongeren die blijven herhalen wat ze van hun ouders leerden en geen eigen keuze maken, zetten zich vaak op latere leeftijd af tegen het geloof. Het is belangrijk dat ze leren om zelf de Bijbel in te duiken en vragen te stellen.'

DOORGEVEN WAT JE ZELF ONTVANGT

'Omdat mijn tiengroep zo'n warm bad was, zocht ik dit ook in mijn studentenstad en daarom ben ik meteen lid geworden van NSN. Vorig jaar deed ik een bestuursjaar en hier heb ik zoveel van geleerd. Ik was gemotiveerd om van de vereniging, waar ik zelf zoveel mocht ontvangen, een mooiere plek te maken waar leden de ruimte krijgen om naar God toe te groeien. Ik leerde ook veel over discipelschap. Voor mij leefde dit het meest binnen mijn dispuut. Als bestuurslid was ik me meer bewust van mijn plek daar. Dat vind ik ook mooi; dat andere ouderejaars in jou investeren en jij dat weer doorgeeft aan jongerejaars. Dat je op die manier elkaar ook verder helpt en ervaringen deelt. In mijn dispuut merkte ik veel openheid. Tijdens de laatste dispuutavond konden we samen voor verschillende dingen bidden en huilen. Ik spreek nu veel niet-christelijke studenten en soms denk ik, wat heb ik geluk gehad dat ik zo'n mooie groep om me heen had waar we elkaar echt konden aanmoedigen in het geloof en er voor elkaar mochten zijn.'

SPANNINGSVELD

'Aan de andere kant was mijn bestuursjaar ook een druk jaar. Ik blijf een kritische denker, dus kwamen er ook weer nieuwe vragen. We werden aangemoedigd om dit jaar ook zelf in discipelschapsrelaties te investeren, maar persoonlijk vind ik dat je als bestuurslid vooral discipelschap faciliteert. Het was voor mij soms teveel om naast alle dagelijkse bestuurstaken ook een-op-een met meerdere leden op te trekken. Ik was juist enthousiast over de praktische en bestuurlijke taken, omdat dit helpt om de vereniging beter te laten draaien. Hiermee bezig zijn zie ik ook als dienend en een stukje discipelschap. Het spanningsveld voor een bestuurslid tussen het zijn van een missionaire discipelschapsbeweging en leiding geven aan een studentenvereniging vind ik een zoektocht. Veel leden gaan bij NSN om gewoon een leuke studententijd te hebben en ik vraag me af of dat erg is? Ik vind missionair zijn belangrijk, maar ik zie in de praktijk dat er soms een tweedeling ontstaat tussen leden die meer focussen op de 'geestelijke' activiteiten en leden die meer bezig zijn met de 'gezelligheidsactiviteiten'. Ik zou daarin meer toenadering willen zien. Ik ben een lid dat naar de gebedsuurtjes gaat, maar ook tot vijf uur 's ochtends op de borrel blijft. Ik zou het tof vinden als er meer toenadering komt tussen leden hierin en dat de gezelligheid en Jezus volgen samen mogen gaan. Mijn bestuursjaar was een hectisch maar mooi jaar, God voorziet op de plek waar Hij roept. Dat heb ik echt gezien.'

NAV. MISSIONS

Het is nu ruim drie jaar geleden dat wij, Jaap en Lauri Korving, terugkwamen uit Frankrijk en het werk bij Missions overnamen van Ernst en Monica Haagsman. Onze insteek was om volle kracht vooruit te gaan en studenten te gaan mobiliseren voor missiereizen, maar al snel gooide de pandemie roet in het eten. Reizen werd vrijwel onmogelijk en plannen maken werd onzeker.

Gelukkig kon er tussen de lockdowns door ook een heleboel wel plaatsvinden. In de afgelopen drie jaar hebben we een aantal missietrips naar Frankrijk geïnitieerd om de werkers daar te ondersteunen. Het was tof om te zien hoe enthousiast studenten terugkwamen van deze trips. Er is ook een oriëntatiereis naar Zweden geweest, met deelnemers die nadenken over Gods roeping. We zijn heel dankbaar dat een van de kandidaten, Lianne van Velsen, zich nu voorbereidt op uitzending naar Zweden! Namens Navigators Missions zijn er op dit moment twaalf Nederlanders uitgezonden naar het buitenland. We zien dat er bij studenten en medewerkers iets meer bekendheid en bewustwording van het bestaan komt van Navigators buiten Nederland. We bidden dat God nieuwe arbeiders zal roepen voor de plekken in Europa waar bemoediging en ondersteuning nodig is.

WAT WE HOPEN TE ZIEN

Komend voorjaar hopen we een oriëntatiereis naar Oostenrijk te maken. Het werk van Navigators is daar bijna verdwenen, maar een familie van oud-Navigators in Linz heeft visie voor de lancering van een nieuw studentenwerk. Daar willen we hen bij ondersteunen. Verder staat er een bezoek aan Budapest en Bratislava op de planning. We gaan de komende tijd meer missietrips naar Frankrijk, Duitsland en andere plekken in Europa organiseren. Neem zeker contact met ons op als je daar interesse in hebt.

Het lijkt ons mooi als studenten die een Erasmusjaar of een tussenjaar gaan doen, gaan meewerken in de steden in Europa waar onze collega's bezig zijn met discipelschap. Landen als Zweden, Noorwegen, Duitsland en Frankrijk zijn hiervoor zeer geschikt. In Frankrijk wordt daarnaast ook nog een au-pair gezocht. Een tussenjaar in Engeland is ook mogelijk door mee te doen aan het trainingsjaar Connect. Mail voor meer informatie naar missions@navigator.nl

PIONIEREN

IN MULHOUSE

‘Wij kwamen zelf als student tot geloof’, vertelt Julia, als ik hen vraag naar hun missie.

‘We zagen toen wat een verschil het maakt als oudere en wijzere volwassenen met je meelopen en in je leven mogen spreken. We

zagen inspirerende families die studenten **thuis ontvingen**, en dat willen wij ook graag bieden aan de studenten in Mulhouse. Door

mijn werk op de universiteit kan ik veel studenten ontmoeten en uitnodigen.’ Aaron knikt instemmend: ‘We doen studentenwerk op een **relationele manier**. We willen mensen echt ontmoeten, het gaat niet zozeer om de activiteiten. We willen intentioneel optrekken met studenten die willen groeien in hun geloof.

Er zijn niet veel mensen die hier de tijd voor nemen. Soms sporten we samen, of nodigen we iemand uit bij ons thuis. We doen vaak informele dingen als een barbecue of een feestje. Er is geen vast recept.’

INTERVIEW: JAAP KORVING

Het is **moeilijk** om een christen te vinden in Frankrijk

Via het scherm van mijn laptop ontmoet ik het Iers-Duitse stel Aaron en Julia O’Neill. Zij werken nu al twaalf jaar met de Navigators in Frankrijk en zijn kortgeleden met hun drie jonge kinderen verhuisd van Straatsburg naar Mulhouse (spreek uit: muu-loez), om daar hun leven te delen met studenten.

Hoe kwamen ze eigenlijk in Frankrijk terecht? Aaron steekt van wal: ‘We kennen elkaar van onze studietijd in Schotland. In 2010 waren we klaar met onze studie en gingen we trouwen. Voor de PhD van Julia verhuisden we naar Straatsburg. Ik wilde wel een tussenjaar doen met de Navigators en dat bleek ook in Frankrijk te kunnen.’

MET VREUGDE DIENEN

Julia: ‘Ik wilde God dienen door mijn

studie te gebruiken en ik wilde heel graag mijn geloof gaan delen, maar wist niet waar ik moest beginnen. Ik dacht eerst dat ik niet zo betrokken zou zijn bij het studentenwerk. Maar toen de omstandigheden daar waren, stortte ik me er volledig op. Jarenlang had ik hier naar uitgekeken! Dankzij mijn PhD-werk was ik vrij flexibel en al snel werd Aarons missie ook mijn missie. Ik was geen fulltime zendeling, maar ik zag heel duidelijk dat dit een plek was waar ik God met veel vreugde kon dienen.'

KLEINSCHALIG

Ik ben benieuwd welke vrucht ze over een paar jaar hopen te zien. Aaron neemt het woord: 'We hopen dat mensen het geloof hun leven lang kunnen vasthouden. De realiteit is dat lang niet iedereen christen wordt.

En sommige mensen met wie we optrekken verliezen hun geloof na een tijdje. Soms is de vrucht maar ontzettend klein. Maar dan denk ik aan het verloren schaap. Het is er maar één en daar gaat Jezus achteraan. De 99 laat hij achter. Dat geeft me moed om door te gaan in dit kleinschalige werk. Het is moeilijk om een christen te vinden in Frankrijk. Sommige deelnemers van onze groepen verliezen het contact met een christelijke gemeenschap na afloop van hun studie en raken hun geloof kwijt. Sommigen groeien verder en krijgen een sterk geloof.'

Dan neemt Julia het over: 'Ik zou ook graag een community willen zien waar Gods liefde zichtbaar wordt op een praktische manier. Mensen die samenleven rondom de waarden van het Evangelie. We willen mensen die tot geloof komen ook toerusten om in hun leven anderen te kunnen helpen in geloofsgroei. We willen zo een aanvulling zijn op de traditionele kerk.'

OP DE PROEF GESTELD

Op mijn vraag hoe wij in Nederland hen kunnen ondersteunen en bemoedigen, veren ze op. 'Ontmoediging en ongeloof liggen altijd op de loer', legt Julia uit. 'Het kan heel moeilijk zijn als je lang geen antwoord op je gebed ziet en je ziet niemand tot geloof komen. Je kunt ook snel aan jezelf gaan twijfelen: ben ik wel goed genoeg, doe ik wel het juiste? Waar is het allemaal goed voor? Zorgen over financiën spelen ook altijd mee in de achtergrond. Volharding en doorzettingsvermogen worden op de proef gesteld. Daar mogen jullie voor bidden. Je hebt geen idee hoe ik het waardeer als mensen regelmatig voor ons bidden! We hebben dat echt nodig!'

TEAMGENOOT

Aaron vult aan: 'We zouden heel graag iemand hier ontvangen voor een jaar, een au-pair of een teamgenoot in het studentenwerk. Zelfs als je niet vloeiend bent in Frans, dan kun je aan de slag met internationale studenten en hier de taal leren. En als je wilt geven aan onze bediening, of wilt bidden voor ons, ja graag! Het is ook altijd bemoedigend als mensen ons bezoeken en met ons willen bidden. Bid ook voor kansen voor discipelschap en voor een duidelijke richting voor ons werk, dat nu nog in de pioniersfase is.'

COLUMN/ELLEN

Na drie jaar van zoeken, bidden, wachten en een hele hoop onverwachte wendingen, woon ik, samen met GertPaul en onze drie kinderen Boaz, Jesse en Ezra sinds april 2019 in Bergen, Noorwegen. Na elf jaar in het Navigator studentenwerk in Nederland ondersteunen we nu de Noorse tak: Navigatørene.

VAN GENERATIE TOT GENERATIE

De geschiedenis van de Noorse en de Nederlandse Navigators heeft best wel wat gelijkenissen. In beide landen startte het werk met mensen die diep onder de indruk waren van Jezus en van zijn strategie om door het toerusten van individuen, hele volken te bereiken. En in beide landen betekende de nazorg op de rally's van de Billy Graham campagne een kickstart voor de organisatie.

Dit najaar hadden wij de eer de oprichter van Navigators Noorwegen te mogen ontmoeten op ons stafweekend. Dagfinn Sæther is inmiddels 91, hardhorend en weduwnaar van Grethe. Maar met nog steeds een onuitblusbare passie voor het verder helpen van mensen om hem heen, in de richting van Jezus.

Hij illustreerde zijn belangrijkste boodschap (Joh 15:5: 'Zonder mij kun je niets doen'), met een illustratie die hij hoorde van Gert Doornbal over een handschoen die niets is zonder de hand, de heilige Geest, erin. Wie had toen kunnen bedenken dat zo'n zestig jaar later ook een Nederlander en een Noor opnieuw in gesprek zouden zijn over hetzelfde onderwerp?

Aan de strategie is niets veranderd: Wacht op de Heer voor mensen die je verder mag helpen, lees de Bijbel met ze, houd het zo simpel mogelijk en stel uitdagende vragen.

Door de jaren, door generaties en door allerlei uitdagingen heen heeft God op allerlei bijzondere manieren laten zien dat het volgen van deze strategie werkt en nieuwe generaties discipelen voortbrengt. In Nederland, in Noorwegen en over de hele wereld. In andere culturen, gewoonten en talen, maar steeds met mensen die Jezus volgen en anderen op weg helpen. Het voelt bijzonder om in deze lijn van generaties te mogen wachten, lezen, bidden en uit te dagen.

LEF TRAJECT ROND 'SAMEN JONG'

Om gehoor te geven aan de populariteit van het boek Samen Jong in kerken in Nederland en de roep van kerken om ondersteuning in het verankeren van de kernwaarden in de gemeente start Navigators LEF in januari het 'Samen Jong-traject'. Met dit traject begeleidt LEF het proces van kerken om de zes kernwaarden uit het boek een vaste plek te geven in de gemeente.

Het boek Samen Jong, een initiatief van MissieNederland, is een Nederlandse toepassing van het Amerikaanse boek Growing Young. Dit boek onderzocht Amerikaanse kerken die bovengemiddeld goed waren in het bereiken

van jongeren. Samen Jong neemt de zes kernwaarden en past ze toe op de Nederlandse praktijk. Het 'Samen Jong-traject' start met een kick-off-dag op 21 januari 2023. Kerken of teams met interesse vinden meer informatie op www.navigators.nl/lef/samenjongtraject.

NAVIGATORS STEUNEN

1. Door een gift over te maken via onze site: www.navigators.nl
2. Door de GIVT code hiernaast te scannen, informatie vindt u op www.givtapp.net. Deze gift wordt anoniem verwerkt.
3. Door via uw bank uw gift over te maken. U neemt daarvoor de gegevens hiernaast over om uw gift over te maken. Dat kan via internetbankieren, mobielbankieren of via het overschrijvingsformulier van uw bank.

Bedrag	€.
Naam ontvanger	Stichting De Navigators Driebergen
IBAN	NL 92 TRIO 0320 010 112
Omschrijving	Partner in de missie

Waar geeft u bijvoorbeeld voor?

Partner in de missie van Navigators - van boekhouder tot student

Het werk van onze boekhouder ...

... zet onze stafwerkers vrij om ...

... met duizenden mensen op te trekken achter Jezus aan!

Iedereen draagt bij - support de ondersteunende diensten met een (extra) donatie

COLOFON

NAV. is het relatiemagazine van Navigators. Het verschijnt 3 keer per jaar.

REDACTIE:

Marieke Boersma-Lensen
(hoofdredacteur)

MEDEWERKERS:

Matthijs den Dekker,
Bob Esmeijer, Marlies Hoekman,
Jaap Korving, Ellen van der Vlies,
Jeanette Vos, Bert Woudstra
(fotograaf)

Navigators
Hoofdstraat 55
3971 KB Driebergen
Tel.: 0343 - 520104
magazine@navigators.nl
www.navigators.nl

ADRESWIJZIGINGEN:

adres@navigators.nl

GIFTEN:

IBAN: NL 92 TRIO 0320 010 112
De belastingdienst heeft Navigators aangewezen als ANBI en daarmee zijn uw giften aan ons aftrekbaar.

VORMGEVING:

IDD zet in beweging
www.idd.nu

DRUKWERK:

Den Hoed Quality Printing
www.drukkerijdenhoed.nl
Wijk bij Duurstede

Overname van artikelen en/of illustraties en foto's is uitsluitend toegestaan na schriftelijke toestemming van de redactie.

ISSN: 2468-0222